

[Yvonne Herløv Andersen]

Ordførerne har berørt de forståelsesmæssige vanskeligheder, misforståelserne mellem de mennesker, der gør brug af lovgivningen, og dem, der administrerer den. Egentlig er hensigten med lovforslaget jo at adskille den administrative og den dømmende myndighed, således at udtrykket »hjelpeforanstaltning uden samtykke«, som jeg ikke mener har nogen plads i den sociale lovgivning, forsvinder. Det var egentlig hensigten med forslaget.

Jeg takker selvfølgelig ministeren for henvisningen til udvalgsarbejdet og lader mig ikke forlede til at tro, at det er nogen sovepude.

Ministeren mente i øvrigt, det var uhenigtsmæssigt at adskille disse sager, og at de lokale folkevalgte er de bedste til at løse opgaverne.

Jeg vil lige forklare ministeren, hvordan det foregår, for dette forslag er ikke grebet ud af luften, det er lavet baseret på egne og andres erfaringer rundt omkring i landet vedrørende børneværnsager. Hvis en politiker virkelig giver sig tid til at gå ned i sagerne, dvs. i de mange sagsakter, der er til hver enkelt sag, og virkelig optræder som forældremyndighedsdefensor, så får man noget andet at se end det, der bliver forelagt i socialudvalget. Det er dér, problemet er. På baggrund af en meget stor dynges sagsakter får man forelagt i socialudvalget to, højst tre A-4 ark, hvorpå den indstilling, der foreligger fra forvaltningen, står. Den er naturligvis farvet af forvaltningens ønske med hensyn til udgangen på sagen. Spørgsmålet er derfor, om man er særlig objektiv, når man tager stilling til sagen. Den grundige undersøgelse forud for sagens behandling foregår i forvaltningen, men hvor meget har socialudvalgsmedlemmerne kigget på sagen som sådan?

Jeg har været med til mange af sagerne, og jeg vil give de ordførere ret, der siger, at der er forståelsesmæssige problemer. Det er der naturligvis, mange gange ved folk ikke engang, hvad det er vi taler om. De ved ikke, hvilke paragraffer der henvises til. Så siger man til dem: »Fru Møller, ved De, hvad der står i den paragraf?« Nej, det ved hun ikke. Så stikker man loven over bordet, og hun læser paragraffen, men bliver vel ikke kloge-re på det tidspunkt. I det hele taget var det bedre, hvis sagen blev behandlet rigtigt ved retten, så man skilte de to myndigheder ad.

Fru Inge Fischer Møller, som er så elskværdig ikke at tage for meget af vores tid, var inde på formuleringen af skrivelserne og talte også om en bisidder. Det kan jeg da godt være medvirkende til. Det har vi haft flere gange, uden at det har hjulpet på vores problemer med at skille de to ting ad.

Fremskridtspartiet vil jeg takke for forståelsen og tilsagnet.

Venstres ordfører talte om at få samlet alle de ting, der er problemer med i bilstandsloven. Der er nok flere ting at rette. Ja, det er der, og derfor fremsætter CD også, inden klokken falder i slag, et beslutningsforslag vedrørende en gennemgang af bilstandsloven for at få lukket de huller, der er. Ministeren vil nok sige: »Det er alt for tidligt, fru Yvonne Herløv Andersen.« Men jeg gør det nu alligevel, også for at få en debat om de huller, der er i loven. Men i øvrigt blev der lovet positivt udvalgsarbejde fra venstre, og det er jeg glad for.

Fra de konservative ville man også gerne bedre reglerne gennem cirkulærer. Det hjælper ikke på det akutte problem. I øvrigt lovede man et positivt udvalgsarbejde. Det gjorde man i øvrigt næsten hele vejen igennem, hvad jeg er meget overrasket over og glad for, for det er vitterligt et problem for de mennesker, der er part i sagerne, selv om antallet ikke er så forfærdelig stort.

Fru Ebba Strange havde ikke større tiltro til byretten end til socialudvalget. Det, jeg vil have, er, at sagerne bliver grundigere behandlet, end de gør nu, for det materiale, man har at tage stilling til, er altså for dårligt. Jeg mener, man bedre i retten kan få den rigtige behandling. Jeg er ikke ked af at få en afvisning med sympati fra fru Ebba Strange, for jeg forstår den godt.

Der blev fra de radikales side talt om advokatbistand. Det findes rigtig nok i flere kommuner allerede nu. Men der kommer et beklageligt problem ind. Selv om jeg flere gange har set, at sager er vendt til fordel for forældremyndighedens indehaver, ved at man har taget en advokat med, f. eks. fra foreningen Far – andre steder får man en advokat beskikket gratis af kommunen, hvad der er ganske glimrende – så oplever man det uheldige, at man i selve mødet hører advokaten sige til administrationen: Kan vi betragte os som værende modparter? Ja, siger administrationen så. Stakkels administra-